

אנו עולים הגלילה

החיים ביפו לא הניחו דעתו של אבא ועל כך הוא כותב
לאוסישקין:

" — — — ובכל היות העבודה בביה"ס ביפו חביבה עלי,
חפץ הייתי בכל זאת להיות מורה באיזו מושבה ולהמשיך
בחיי מורה כפרי..."

אפשרות זו לא איחרה לבוא. בביתו של ד"ר הלל יפה
ביפו, נפגש אבא עם חיים מרגוליס קלווריסקי שהיה פקיד
הברון בגליל העליון. קלווריסקי הציע לאבא משרת מנהל
ביה"ס במטולה. מובן מאליו שלא היה צורך לחזור על
ההצעה כי אבא "נפל על המציאה" וכבר ראה עצמו, בעיני
רוחו, מורה בכפר ואותנו הילדים — חקלאים לעתיד לבוא.
ולא היתה לו לאבא שאיפה נעלה מזו.

וכך עשינו "קפיצה" מבאר-טוביה המושבה הקיצונית ב-
דרום הארץ, עד מטולה היושבת על גבולה הצפוני. יפו היתה
רק חניית ביניים.

מעניינת וגדושת הרפתקאות היתה הנסיעה למטולה.
מתוך "הרגל" לעקור ממקום למקום דווקא בחורף ואולי
היה זה מקוצר רוח לחכות עד האביב, יצאנו לדרך — שב-
אותם ימים היתה ארוכה מאוד — בחורף. באוניה מצרית